

Bầu trời tối sầm hẳn lại.

Nửa giờ trước mây đen bắt đầu từ biên giới Nghệ An kéo tới, giờ đây ở đâu cũng có mây đen. Văn Bình dán mắt vào địa bàn: bên trái chàng là khu vực do Lào cộng kiểm soát, bên hữu là binh sĩ phe hữu do tướng Phumi chỉ huy, còn sau lưng chàng là những toán du kích Mèo chống cộng thuộc quyền điều khiển của đại tá Vang Pao.

Lê Diệp đã dẫn chàng cầu thận trước một bản địa đồ lớn và mô hình đất sét trắng. Phi công của Sở phải thả Văn Bình xuống đúng địa điểm vì nếu trật ra ngoài vài trăm thước là rơi vào khu vực của cộng sản, của phe hữu, hay của du kích Mèo. Mà lệnh ông Hoàng là phải thi hành công tác tuyệt đối bí mật.

Văn Bình chợt cảm thấy hơi tiếc. Hồi này mở cửa phi cơ nhảy xuống chàng quên cảm ơn hoa tiêu. Phải là hoa tiêu thượng thặng mới thả được Văn Bình xuống giữa thung lũng chật hẹp này. Chàng ngàng nhìn trời. Những đám mây dày đặc đã che kín dãy đồi trọc.

Một tiếng âm nổi lên. Chàng tưởng là sấm. Thật ra, đó là tiếng một ché. Trọng pháo của đại tá Deuane thuộc phe trung lập ly khai có thói quen nã vào trường bay do tướng Kông Lê đóng giữ. Thời khắc ở vương quốc thương trôi qua rất chậm nên binh sĩ dậm ra buồn ngủ, phải ấn cò cho mi mắt khỏi chiu xuống. Đôi khi vừa ở mâm đèn á

phiện ra toàn thân còn lơ lơ, các sĩ quan ra lệnh vắng tề cho bọn binh nhì tra đạn vào nòng bắn bừa một loạt để chào mừng áp phù dung.

Văn Bình phì cười. Nhưng, chàng lại im ngay.

Trong tiếng đại bác ầm ỉ, chàng vừa nhận ra tiếng động cơ xe hơi. Tự nhiên, tim chàng đập mạnh. Chàng không hiểu sao lại thiếu bình tĩnh như vậy. Hoạt động đã lâu, chàng không sợ chết là gì nữa. Ngay cả khi bị họng súng kề sau gáy, đối phương sửa soạn lấy cò chàng cũng không thay đổi sắc diện. Lần nay thái độ thiếu bình tĩnh của chàng đã có lý do đặc biệt.

Toán quân phòng vệ trường bay Mường Panh bắn trả lại. Rồi yên lặng Yên lặng hoàn toàn. Chắc phe tướng Kông Lê cao rằng đáp lễ như vậy đã đủ. Và chắc đơn vị trọng pháo của đại tá Deuane còn bận tíu tíu bên mâm đèn dầu lạc.

Văn Bình nhìn đồng hồ tay. Theo kế hoạch của ông Hoàng, trong 10 phút nữa đoàn công voa sẽ tới. Tuy Văn Bình nghe được tiếng động xe hơi, đoàn công voa vẫn còn xa. Sở dĩ âm thanh nghe rõ vì chàng ở giữa thung lũng vòng chảo từ phía có núi bao bọc. Tuy ở xa, đoàn công voa lại rất gần vì đường núi chạy ngoằn ngoèo, có khi gần nhau nhìn thấy mặt mà phải đi năm mười phút mới đến.

Hộp điện đài đặc biệt mang theo từ Sài Gòn

được đặt ngay ngắn trên một mô đất bằng phẳng. Chàng kéo ăn ten ra khỏi máy, và lắp ống nghe vào tai. Một phút sau, có tiếng sè sè...

Chàng nghe rõ tiếng người nói :

— *Bình minh sắp sửa tới. Hiện nay, Bình minh đã tới A2.*

Bình minh là ám ngữ chỉ đoàn công voa còn A2 là một địa điểm trong thung lũng cách nơi Văn Bình mai phục một quãng đường. Người báo tin cho chàng là nhân viên thân tín của ông Hoàng. Văn Bình không biết là ai và hiện ở đâu. Chàng chỉ biết là khi đoàn xe sắp đến một người vô danh sẽ báo tin trên làn sóng ngắn.

Chàng vuôn vai đứng dậy cho khỏi mệt mỏi. Dư vị những đêm la cà trong tiệm rượu và vũ trường còn đọng lại ở khớp xương, thớ thịt và vành môi chàng. Một đám mây đen bay là là sát ngọn núi nhọn hoắt phía trước. Chàng có cảm tưởng rằng gó là trái nắm không lồ. Gió lạnh từ cánh rừng bên tả thổi quạt lại. Mưa sắp đổ xuống.

Bỗng mũi hơi thổi xông vào mũi chàng. Nhanh như cắt, Văn Bình quay lưng lại. Chàng đoán không sai. Có tiếng sột soạt trong bụi rậm. Rồi một con beo vẫn đen lao vọt về phía chàng.

Chỉ chậm một phần trăm giây đồng hồ là chàng đã bị con beo tấp vào mặt. Nó không lấy gì làm lớn. Beo vẫn thường là mối lo của người sơn cước Bắc Lào và Miến điện. Hễ gặp người nó lần

vào lùm cây, đợi cơ hội thuận tiện là nhảy xổ ra. Miệng nó đỏ lỏm như chảy máu, hàm răng nó vừa nhọn, vừa sắc, trông như lưỡi dao đồ tể thọc tiết heo. Đuôi nó dài lê thê quạt trùng, nạn nhân phải gãy xương.

Lần đầu Văn Bình chạm trán với beo vẫn mặc dầu đã quen phong thổ xứ Lào. Con beo vừa phóng tới như trận cuồng phong thì chàng đã nằm nhòai ra đất, và lộn tròn một vòng. Đuôi con beo quạt lăm vào thân cây, làm vỏ cây toác ra.

Văn Bình quý một chân xuống đất, con dao sáng quắc được rút khỏi vỏ. Chàng không dám nổ súng, sợ tiếng vang sẽ khuấy động sự yên tĩnh trong thung lũng. Con beo gầm lên và sửa soạn nhảy lại. Văn Bình không thèm tránh, nó vừa lướt tới chàng nghiêng đầu sang bên, cắm lưỡi dao ngáp vào cổ nó. Lưỡi dao ngáp lút cán, máu tuôn ra xối xả, hăng máu, con beo vùng vẫy và lòi phăng Văn Bình đi theo. Chàng ôm chặt cổ nó và siết chặt lại. Nó dè chàng xuống. Nằm dưới, chỉ cách hàm răng nhọn một đốt tay, Văn Bình vẫn không nao núng. Chàng co đầu gối, tống vào bụng con thú. Phát atemi thần sầu quý khốc này có thể đánh ngã một võ sĩ cân nặng trăm kilô. Song con beo đã có sức khỏe phi thường. Nó cố dè chàng xuống nữa, xuống nữa và ngoe nguây đuôi định quạt. Thu công lực vào bàn tay thép nguội, chàng tạt một đòn atemi khác vào mắt con thú. Chàng tính đúng không sai

một li. Ngọn đòn nhu đạo tuyết dịch trùng giữa mắt con beo. Nó rống lên một tiếng xé ruột rồi ngã lăn kênh.

Tiếng động cơ của đoàn công voi âm âm kéo tới. Không kịp xem con thú đã chết hẳn chưa, Văn Bình chạy vội ra con đường độc đạo. Đột nhiên, gió núi thổi mạnh. Những giọt mưa lớn bắt đầu rơi, mùi hôi khét bay lên.

Rồi mưa trút xuống như thác lũ.

Dáng điệu lo lắng, Văn Bình nhìn mấy viên đá lớn chàng vừa đặt lỏng chổng giữa đường. . . Hồi nãy, chàng đào một cái rãnh sâu xuyên qua lộ. Trong rãnh, chàng bỏ một cái hộp hình chữ nhật, một đầu buộc sợi giây điện nhỏ li ti màu vàng. Sợi giây dài hơn trăm thước, nối vào một cái hộp khác, nhỏ bằng hộp bánh bích qui, bên trong đựng những cái bin bọc bằng giấy dầu. Đó là bình điện dùng để nổ mìn, một loại mìn muối có sức công phá cực mạnh.

Đã lâu Văn Bình không quen nghề du kích quân núp dưới hầm, hoặc ở ven rừng, để giết mìn các công voi. Hồi hoạt động ở Âu châu trong hậu tuyến địch, chàng đã nổi tiếng là «ông vua» gài mìn. Không như người khác, trốn thật xa, chàng ung dung nằm gần chỗ mìn nổ, phì phèo thuốc lá mà không bị say sát.

Mưa vẫn trút xuống dữ dội. Từng cơn gió lớn từ trong rừng tiếp tục thổi ra, chở theo mùi ẩm

mốc của cây lá thối mục. Văn Bình mở rộng mắt mới nhìn thấy đoàn xe đen chũi chũi từ phía xa chạy tới. Mặc dầu đường trơn, đoàn xe vẫn chạy nhanh. Dẫn đầu là chiếc Mô lô tô va của Nga số, trông như con bọ hung.

Đứng như ông Hoàng dự tính, đoàn công voi gồm cả thảy 5 cam nhông lớn, phủ bạt kín mít. Văn Bình mỉm cười, chờ chiếc Mô lô tô va chạy đến chỗ chôn mìn, mới ấn nút đỏ trên nắp bình điện.

Một tiếng nổ long trời nổi lên, vang dội vào vách núi, rồi tỏa ra khắp vùng. Cam-nhông bị trúng mìn vào đầu máy, ngã sang bên đường. Tài xế thảng gập lại. Từ trên xe nhảy xuống hai tên lính Pathét-Lào mặc binh phục ka ki vàng, đội mũ lưỡi trai theo kiểu tàu, tay lăm lăm tiền liên. Văn Bình rút trong túi quần ra cái ná cao su. Nếu có ai đứng gần thì sẽ cười rộ vì không thể nào tin cái ná trẻ con chơi này lại được dùng làm khí giới giết người đắc lực.

Thật vậy, đối với điệp viên lạnh nghề thì bất cứ vật gì cũng có thể biến thành khí giới hữu hiệu. Trong giây phút hiểm nghèo, một cây kim găm, một mảnh vải, cũng đủ đưa được địch thủ sang bên kia cõi thế. Riêng Văn Bình, chàng đã biết cả trăm cách giết người không cần tới dao hoặc súng.

Văn Bình kéo giây cao su xem đủ căng không. Đoạn chàng đặt vào bọc ná một viên đạn tròn bằng nhôm. Chàng giương ná cao su lên ngang mày

Phát một tiếng, viên đạn nhom bay thẳng ra phía trước, trúng vào giữa hai mắt một tên lính. Hấn loạng choạng, té xuống nền đường trơn ướt. Tên thứ nhì chưa kịp hiểu nguyên nhân thì Văn Bình đã bắn viên thứ hai.

Mọi tài xế trên công voa đã nhảy cả xuống đường. Văn Bình dứt một viên đạn nhom nữa vào bọc ná. Chàng vừa bị một tên lính nhìn thấy. Hấn nâng khẩu súng lên, sửa soạn nổ cò.

Ngón tay hấn còn lỏng công thì viên đạn quái ác của Văn Bình đã trúng yết hầu. Bắn xong, Văn Bình lẫn mình một vòng. Một tràng đạn tiêu liên nổ tacata... tacata.

Vũng nước bên cạnh bắn tung tóe làm áo quần chàng lấm bùn bê bết. Tên quân nhân cuối cùng của đoàn công-voa nhảy lên một mô đất cao. Đứng trên mô đất, hấn thấy chàng rõ mồn một. Và chỉ suýt nữa Văn Bình đã bị gạch tên vĩnh viễn khỏi danh sách điệp viên của ông Hoàng.

Phát đạn đầu tiên của hấn trúng vào mũ kết của Văn Bình. Cái mũ rơi vào vũng nước, kéo luôn cả một mảng tóc bị cháy xém. Nhanh mắt, Văn Bình tránh được phát đạn thứ hai. May cho chàng, tên lính lúnh quýnh nên bắn từng phát một chứ không bắn từng tràng. Đến khi hấn bình tĩnh thì Văn Bình đã có đủ thời giờ tặng cho hấn một viên đạn nhom vào mặt.

Kui ấy, chiếc Mò lò to va dẫu dẫu đã cháy

ngau ngút. Một tiếng nổ long trời lở đất... Lũ liếm vào thùng xăng. Nhiều tiếng nổ khác tiếp theo.

Văn Bình nhảy lên đường. Chàng giật khẩu tiêu liên của tên lính vừa ngã xuống, và quét vòng tròn một lần đạn. Xạc giờ đạn bĩn hết thì trên con đường độc đạo không còn người nào sống sót.

Xong xuôi, Văn Bình mở cửa đoàn xe lục lọi. Xe nào cũng chứa đầy ừ hàng hóa. Kệ hàng nào cũng được che kín bằng vải dày. Mở vải bạt ra, chàng thấy toàn súng lớn.

Bỗng có tiếng trực thăng âm âm trên không trung.

Hai chiếc trực thăng sơn xám từ sau ngọn đồi trực bay lại thật nhanh, và lượn trên đoàn công-voa. Văn Bình nằm ép xuống đường. Bay độ một phút trên đầu đoàn xe, chiếc trực thăng rõ mây biến mất vào đám mây đen sì vừa ủa ùn tới.

Tiếng máy bay im lặng. Văn Bình mới đứng dậy. Trong một xe cam nhông, chàng gặp một gã đàn ông trạc 40 tuổi, mặc quần áo đại quân, trên cổ không đeo cấp hiệu. Hấn bị bắn lũng tràn và ngược.

Văn Bình vạch mi mắt quan sát. Hấn đã chết hấn. Chàng ôm xác hấn, đi sâu vào rừng. Đến một gốc đại thụ, chàng quăng xác xuống. Trong gốc cây, có sẵn một lỗ trống lớn, đủ nhét vừa cái xác.

Trực thăng bay vòng lại. Văn Bình lại nằm dài trên đường, bên cạnh những cái xác không hồn.

Hai phút sau, trục thẳng đậu sà xuống một khu đất bằng phẳng. Văn Bình cười thầm, Trong óc chàng, hiện lên bản kế hoạch của ông Hoàng. Ông tổng giám đốc đã khét tiếng về những kế hoạch gài bẫy kỳ diệu. Chàng tin là chuyến này ông Hoàng sẽ thắng nữa.

Cánh quạt khổng lồ trên nóc trục thẳng quay chậm lại rồi dừng hẳn. Từ trên trục thẳng hai người lực lưỡng nhảy xuống, Dáng điệu vội vã, họ chạy nhanh về phía đoàn công voa đang cháy.

Một người kêu lên :

— Trời ơi, không khéo đại tá chết mất !

«Đại tá» là người mặc quần áo đại quân, bị bắn lũng trán và ngực mà Văn Bình vừa nhét xác vào gốc cây đại thụ cho phi tang. Văn Bình chờ chúng đến gần mới cất tiếng rên đau đớn. Chàng rên khéo đến nỗi tưởng lầm là mình bị thương thật sự. Làm nghề gián điệp, cái gì cũng phải học cả, kể cả học cách rên cho đối phương định ninh là mình bị thương hoặc sắp tắt thở. Có lần Văn Bình rên như người sắp đứt hơi, khiến bác sĩ lành nghề cũng bị lầm.

Một tên reo lên :

— A, có người còn sống !

Nửa phút sau, hai tên tìm thấy Văn Bình. Một tên quỳ xuống cạnh chàng, đặt bàn tay lên trán :

— Chúng tôi ở bộ chỉ huy liên quân 23 đến. Đồng chí là đại tá Tùng Liêm phải không ?

Văn Bình rên to hơn và giả vờ không nghe. Được hỏi gặng lần nữa, chàng mới gạt đầu nhẹ nhẹ. Một tên bóp nắn các khớp xương tay và chân của chàng có lẽ để tìm vết thương. Văn Bình cười tê tái :

— Tôi chỉ bị ngất đi thôi. Trong người không có vết đạn nào hết.

Một tên nói :

— Cả đoàn công voa chỉ có đại tá còn may mắn sống sót. Chúng tôi đã mang trục thẳng lại đây. Nếu đại tá không quá mệt mỏi thì chúng tôi xin diu lại trục thẳng.

Văn Bình gượng ngồi dậy. Bỗng chàng giật mình. Ngẫu nhiên, chàng nhớ lại khổ người và khuôn mặt của gã đại tá Tùng Liêm thực thụ. Về bề cao hẳn xấp xỉ chàng nhưng mình gầy hơn, và tay chân thô tháp hơn. Chàng không giống hẳn diêm nào về diện mạo : mắt chàng to và sáng thì mắt hẳn lại nhỏ tí tí, còn miệng chàng, một sự kiêu hãnh của nam giới không thể hạ mình so sánh với cái miệng có hàm răng khấp khểnh và đôi môi thâm si, dày về nham hiểm của hẳn.

Cử chàng sang Lào, hẳn ông Hoàng phải biết chàng không giống đại tá Tùng Liêm. Văn Bình toát mồ hôi. Chàng vốn tin tưởng ông Hoàng, song giờ phút này chàng có cảm tưởng là ông tổng giám đốc già nua đã trở nên lầm lẫm. . .

Chàng không sợ chết, song chàng không thể lao đầu một cách xuẩn động vào chỗ chết, trong

khi chàng có thể lần tránh dễ dàng. Nhưng đầu sao cũng đã muộn. Ông Hoàng đã đẩy chàng vào thế cưỡi còp.

Văn Bình được xóc nách dậy. Mỗi tên đi một bên. Văn Bình loạng choạng đi về phía trục thẳng. Đột nhiên, một tên kêu thất thanh :

— Máy bay. Máy bay địch.

Văn Bình được ép ngã xuống đất. Chàng cố tình nằm nghiêng để quan sát không trung. Một phi cơ 2 máy vút từ hướng tây lại như tên bắn. Hướng tây là khu vực hữu phái. Phi cơ xa xuống và bắn một loạt đạn đui-xết.

Chiếc phi cơ sơn trắng múa lượn trên nền trời đầy mây sấm xịt. Mỗi lúc phi cơ một hạ thấp xuống. Có lúc nó bay qua chỗ Văn Bình núp, và từ dưới đất nhìn lên chàng thấy rõ xạ thủ lộ đầu qua cửa, ngón tay đặt vào cò trung liên.

Đùng... đoàng... âm âm... Nhiều tiếng nổ phát ra một lúc. Rồi một tiếng nổ thật lớn làm rung chuyển khu rừng núi âm u. Trong chốc lát tường như rặng núi bao quanh thung lũng đổ sụp, và mặt đất nứt ra, kéo cả cánh rừng hoang vu xuống vực thẳm, như trong một trận địa chấn khủng khiếp.

Văn Bình dán chặt mình xuống đất ướt. Chàng nghe một tên kêu lên :

— Chết tôi rồi.

Dường như ai đánh thật mạnh vào gáy chàng. Chàng lịm đi. Trên trời, chiếc phi cơ lộng quyền

bay một vòng tròn từ biệt, hai cánh nghiêng nghiêng trong sự kiêu hãnh. Xa xa vắng lại tiếng kêu của một con thú lạc đàn. Cảnh rừng núi huyền bí của miền trung-Lào lại trở lại im lặng và chứa đầy bí mật

Văn Bình chẳng biết gì nữa.

